

Tijd, ruimte en object zijn voor Adriaan Verwée (°1975, woont in Gent) losse speelblokken die hij naar hartelust opstapelt, verwisselt, weglaat en omkeert. Als gevolg daarvan heeft zijn werk een sterk ‘in-between’-gehalte en krijgt het voor elkaar om tegelijkertijd af en onaf; aanwezig en afwezig; constructie en beeld te zijn. Zijn sculpturen, installaties en fotografisch werk staan met elkaar in verband via een reeks van achterliggende handelingen. Ze nestelen zich daarbovenop in een voortdurend schuiven van context en daardoor betekenis; niets is wat het lijkt. Zo weekt Verwée voorwerpen uit hun dagelijkse werkelijkheid los, ontdoet ze van hun geijkte functionaliteit, en herschept ze met in zijn achterhoofd de vraag: op welk moment wordt een object leesbaar als beeld? En: Hoe draagt de omgeving daaraan bij?

De sculptuur *Ad Interim* schakelt, als een kameleon in metaal, pijlsnel tussen twee identiteiten. Enerzijds eist het een aanvaardbaarheid op als linear-abstract kunstwerk, dat in zijn tegelijk ruwe als kwetsbare vorm de zwaartekracht uitdaagt en de tentoonstellingsruimte bruusk doorklieft. Anderszijds is het simpelweg een verzameling tafelstructuren afkomstig uit het atelier van de kunstenaar, ontdaan van hun bladen. De ondersteunende houten latjes tillen het geheel van de grond: een geïmproviseerde, doch bewuste sokkel om de sculptuur beter tot haar recht te laten komen, of puur doelmatig ter ondersteuning van een constructie terwijl deze gebouwd wordt? Verwée is zich bewust van de galeriecontext als sturende factor in onze waarneming en beoordelingsvermogen: zijn ‘work-in-progress’ krijgt binnen de geladen hoeken van de white cube plots (en ongevraagd?) het statuut van volwaardig kunstwerk.

Verwée recupereert graag zijn materialen; dit heeft echter minder met recycling (hergebruik van grondstoffen) te maken, dan met reproductie: (een gedeelte van) een werk nabootsen. Dit laatste doet hij al schakelend en hertalend tussen de verschillende media. De tafelbladen die gedoemd waren tot ‘restmateriaal’ bij de creatie van *Ad Interim*, keren terug in een tryptiek van zwart/witte fotoprints. Ook hier is verwarring troef: wat op het eerste oog een formeel beeld van een vierkant lijkt, toont bij nadere inspectie sporen van nagels, plakband, afdrukken van mokken en houtnerven. De kunstenaar gaat nog een stap verder in het werk *1/4 kisten ex. arco*, waar hij een werk citeert dat niet (meer) bestaat. De zes zijdes van een uitgevouwen transportkist herbergden meermaals een voormalig werk van Verwée, reizend langs internationale kunstbeurzen en –instellingen. Wat is nu het kunstwerk, wanneer datgene waarnaar verwezen wordt, in zijn volledigheid ontbreekt?

Ze zijn aldus in het hier en nu, Verwées objecten, maar tegelijkertijd ook heel ergens anders. Ze hebben een vorm aangenomen, maar zijn ook nog in wording. Verwée reflecteert op het mentale productieproces, evenals het materiële scheppingsproces en verbuigt de grenzen tussen atelier en tentoonstellingsruimte. *Studio Piece* toont een momentane, argeloze sculpturale compositie die in Verwées atelier ontstond; zijn *Exhibition Benches* lijken op prototypes voor museumbankjes die dan weer eens dienst doen als sokkels. Door zijn gebruik van het goedkope overschotmateriaal MDF (platen van geperste houtvezels), wist Verwée het onderscheid uit tussen materiaal en rest, tussen kunst en vuilnis uit. Hij brengt de zinledige, vuile fase aan het licht die voorafgaat aan het object dat een publiek vanzelfsprekend als kunstwerk benoemt omdat het in een galerie staat. Meer dan een eindobject, gaat het Verwée om een momentopname, een proces, een handeling. Het maken, het plaatsen, het weghalen, de plaats: het is binnen de relatie tussen al deze faciliterende elementen, dat het kunstwerk zich kenbaar maakt.

Grete Simkuté